

sider, eller hvor mange posteringer der nu har været i løbet af den måned.

Så ved jeg da godt, at man kunne betale for at få dem noget tiere, men det var jo ikke det, der var meningen med det. Dengang vi var positive over for det og gik med til det, troede jeg virkelig, at man ville fortsætte på forretningsmæssige betingelser og sørge for, at forretningen Giro-Bank A/S kom til at køre fornuftigt, og at man ikke ville gøre sådan med servicen, som det rent faktisk er sket.

Jeg hører til dem, der måske er lidt gammeldags, men jeg vil nu meget gerne have en kvittering, som vi fik i gamle dage fra postgiroen, hvor man har mulighed for at dokumentere over for en forening, eller hvad det nu måtte være, at man har betalt sit kontingent eller den ydelse, som man nu engang skulle betale. Det kan man altså nu kun gøre ved at medbringe sit kontoudtog, og det synes jeg ikke er særlig smart.

Vibeke Peschardt (RV):

Enhedslisten vil nationalisere GiroBank. Det siger man ikke direkte, man kalder det afprivatisering, men meningen er jo den samme.

Hvis Enhedslistens forslag skulle føres ud i livet, ville det betyde, at staten skulle genkøbe eller ekspropriere 51 pct. af aktierne i GiroBank, og det kan Det Radikale Venstre ikke støtte.

Det er jo ikke så mange år siden, at vi var med til at vedtage den aftale, der siden blev til loven om privatisering af postgiroen. Vi var dengang godt klar over, at der kunne blive indført brugerbetaling i postgiroen, og på sin vis synes vi, det er godt med en synliggørelse af, at serviceydelser koster noget eller kan komme til at koste noget.

Det er også klart, at når ting fra at være gratis, som postgiroen var, kom til at koste noget, var der mange, der syntes, det var et tilbageskridt og ikke et fremskridt.

Jeg vil godt medgive, at den gamle postgiro, som man kendte den og måske havde brugt den i mange år, ikke er, hvad den har været. Jeg har i hvert fald hørt mange gamle postgirokunder beklage sig over fremskridtet, som de synes er et tilbageskridt.

Men skridtet er taget, og jeg mener, at Giro-Bank skal tage det, der bliver sagt her fra talerstolen i dag fra forskellig side – for jeg er jo ikke alene om at påpege det her – som en udfordring. Jeg synes, man skal tage konkurrencen op på sit gamle område.

Men jeg kan sige, som jeg har sagt det en gang før, at Det Radikale Venstre ikke vil være med til at nationalisere, og vi kan ikke støtte Enhedslistens forslag

Arne Melchior (CD):

Jeg kan såvel genkende som vedkende mig den beskrivelse af giroens udvikling, som ministeren gav i sin tale, og hans konklusion er også fuldstændig svarende til CD's.

Jeg led den tort som minister for området at fremsætte lovforslaget i 1993, hvor staten gav afkald på aktiemajoriteten. Det var som led i en aftale med V og K, ved hvilken lejlighed Giro-Bank så altså fik lov til at foretage udlån på lige vilkår.

Jeg mener ikke, det var særlig liberalt at stille det krav. Jeg mener ikke, det gjorde spor, at der var et alternativt pengeinstitut, som staten havde aktiemajoriteten i. Det synes jeg samfundet havde levet godt med i mange år og også fortsat kunne have levet godt med.

Når jeg alligevel kunne gå ind for det, skyldtes det, at der er spredning af de aktier, som ikke er på statens hånd. Derfor er den aktiebesiddelse, som staten har, jo alligevel udslaggivende, og derfor kan den udmærket fungere videre.

Jeg må sige til alle dem, der har talt om de gode gamle dage, at det er noget, jeg slet ikke tror på. Jeg håber da, at de har været gode for de mennesker, der levede dengang; det ville jo være skrækeligt at tænke på, at vore forældre og bedsteforældre ikke skulle have haft gode dage ud fra de da gældende forudsætninger; men de gode gamle dage som en anklage mod nutiden passer ikke generelt og heller ikke specielt, når det drejer sig om bankvæsen. Der var også engang, hvor det ikke kostede noget at udstede en bankcheck; det gør det i dag. Altså, disse sammenligninger kan da godt have historisk, nostalgisk interesse, men de har ikke relevans for en stillingtagen til det beslutningsforslag, der ligger på bordet i dag, og som altså må afvises.

Det eneste, der tiltaler mig lidt i det, er det foreslåede navneskifte til PostBank. Allerhelst skulle det vel nok hedde PostGiroBank, for det er jo, hvad det er, og det siger alt om det, og det er et positivt ladet udtryk, men det vil formentlig bare kræve et initiativ fra bankens ledelse. Om der i givet fald skal en lovændring til, ved jeg såmænd ikke, men hvis det findes forretningsmæssigt fordelagtigt for det pågældende pengeinstitut, vil det vel være muligt at få både